

Magyar október

Emlékezzünk hőseinkre!

A történelemben élünk - most éppen csendesebbnek tűnő időket. Baj és keserűség most is van elég. Nem mennek jól közös dolgaink. Ám, ha tenni akarunk valamit a közösségért, most nem kell fegyvert ragadnunk, s nem kell reménytelen harcba bocsátkoznunk a hazánkra törő ellenséggel.

Október 6. és október 23. arra figyelmeztet bennünket, hogy bizony voltak ilyen idők. Arra emlékeztet, hogy voltak embereink, akik megtették, amit kellett – akkor, amikor kellett. Ha kellett harcoltak, ha kellett tárgyaltak, s ha kellett, odaadtak mindent, amijük csak volt.

Amikor szabadságharcainkra emlékezünk, nagyon nehéz dolgunk van: ez az ünnep olyan kérdéseket állít eléünk, amelyekre nekünk magunknak is meg kell felelnünk. Olyan válaszokat vár tőlünk, amelyeket csak nagyon komolyan szabad kimondanunk.

Ha valaki szembesül azzal, amit 1848-49 és 1956 jelent, azzal, amit 1848-49-ben és 1956-ban egy egész nemzet tett, munkások és iparosok, földművesek és katonák, de mindenekelőtt a diákok tettek, érteni fogja, miért emlékezzünk meg róluk minden esztendőben.

„Szeretni az emberiséget, ez minden nemes szívnek elengedhetetlen feltétele. Az emberiség egésze nem egyéb számtalan háznépke oszlott nagy nemzetségnél, melynek mindegyik tagja rokonunk, s szeretettünk-re és szolgálatainkra egyformán számot tart. Azonban – jól megértsd! – az ember véges állat (értsd: élőlény), hatása csak bizonyos meghatározott körben munkálhat. Azért ne hidd, mintha Isten bennünket arra alkotott volna, hogy a föld minden gyermekeinek egyforma testvérök, s a föld minden tartományainak egyforma polgáruk legyünk. A nap temérdek égiteket bevilágít, de a világegyetem minden részeire mégsem hat ki: így az ember, ha nagyobb erőt nyert örökül, s erejének megfelelő állást von a sorstól, ezrek, sőt milliomok előtt jótékony napként világíthat, de az egész emberi nemre jóltevő behatást gyakorolni az a nagyok legnagyobbikának sem adatik.” –

Kölcsey Ferenc Parainesis

VERSIKE AZ ARADI
VÉRTANÚK EMLÉKÉRE

Az elnyomás éveiben országszerte terjedt egy német nyelvű versike: minden szavának első betűje az aradiak valamelyikére emlékezett.

„Pannonia, vergieß deine Tode nie,
als Kläger leben Sie!

(Magyarul: „Magyarország, ne felejtse el holtaidat, mint vádlók tovább élnek öki!”)

S a nevek: Poeltenberg Ernő, Vécsey Károly, Damjanich János, Dessewffy Arisztid, Török Ignác, Nagysándor József, Aulich Lajos, Knézics Károly, Kiss Ernő, Leiningen-Westerburg Károly, Lázár Vilmos, Lahner György, Schweidel József.

1956 ÁLDOZATAI BUDAKESZIN

A Budakeszin 1956-ban történtek hasonlatosak egy rémálomhoz, amelyből nincs felébredés. Sziklai Sándor ezredes egy családi vitában megölte apósát, majd az odaérkező nemzetőrök – akik a szolgálatukhoz szükséges fegyvereket akarták begyűjteni a lakosságtól – egyikét, egy Máriy László nevű fiatal fiút súlyosan megsebesítette – mint később kiderült, halálosan. Ezután magával is végzett. Tettének pontos okára soha nem derült fény.

A kádári hatalomnak azonban áldozatok kellett. Célja nem az igazság kiderítése, hanem példa statuálása volt. Ezért kivégezték Bokor Jánost és Takács Kálmánt, életfogytig tartó börtönre ítélték Straub Jánost, Barabási Ferencet, Dombi Bélát. Mihály Istvánnak 10 évet Lendvai Dánielnek 8 évet Gárdonyi Józsefnek 8 évet Dömény Lászlónak 4 évet vettek el.

Fehér István és Tóth Miklós halálos ítéletét, Tóth István életfogytiglanját, Tóth Lajos és Ács István 15 éves, Farkas Pál 11 éves, Horváth Zoltán 18 éves és Schrödel Mária 5 éves börtönbüntetését nem tudták végrehajtani, mert ők nyugatra menekültek.

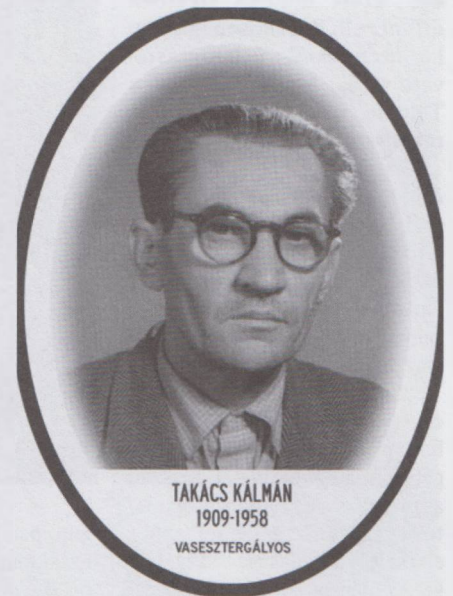
Budakeszi Polgári Körök – SZJM

TAKÁCS KÁLMÁN

Tavaly Szentkirályi Klára és Bokor János életét villantottuk fel. Most Budakeszi egy másik hőjét idézzük.

Takács Kálmán 1909-ben Sopronban született. 1956. október 26-án Sziklai Sándor, a Hadtörténelmi Intézet igazgatójának házához ment, ahová a tömeggel együtt maga is behatolt. Láta az ezredes holttestét, aki még a tömeg érkezése előtt megölte apósát, majd öngyilkos lett. Első fokon szándékos emberölés és izgatás vádjával 15 év börtönre ítélték, ezt aztán másodfokon, kiegészítve szervezkedés vádjával, halálbüntetésre súlyosbítták. 1958. november 6-án kivégezték.

Szeretett családja védelmében megkérte a feleségét, hogy váljon el tőle – ám az asszonyt így is hosszú éveken át megbélyegezték, munkahelyén zaklatták férje miatt.



TAKÁCS KÁLMÁN
1909-1958
VASESZTERGÁLYOS

A rákoskeresztúri köztemető 301. parcellájában a 18. sor 9. sírjában lelt végső nyugalomra.

2009. november 1-én, vasárnap Mindenszentek Napja

15 óra Koszorúzás az I. Világháborús Emlékműnél

Megemlékezik: Pfnedtner József
Budakeszi Szépítő Egyesület alelnöke.
Közreműködik: Zwickl Fúvószenekar

15.45 óra Koszorúzás Emlékezés Keresztjénél

Megemlékezik: Körösiné Dr. Merkl Hilda Prohászka Ottokár Katolikus Gimnázium igazgatója. Közreműködik: Edlmann Rezső Vegyes Kórus

16 óra Koszorúzás II. Világháborús Emlékműnél

a görög, lengyel, német osztrák, orosz síroknál, és az Erdélyi Hősi Halottak Kopjafájánál. Megemlékezik: Kaposi József Pázmány Péter Katolikus Egyetem docense. Közreműködnek: Edlmann Rezső Vegyes Kórus, Zwickl Fúvószenekar

16.30 Megemlékezés Máriy László és Barabás Ferenc

56-os mártírok sírjánál

Megemlékezik: Czifra Zsuzsanna, Budakeszi Oktatási Kulturális Sport és Ifjúsági Bizottságának Elnöke